

Rendsborg, og disse Repræsentanter — jeg mener naturligtvis ikke Officererne, men Materialiet, Alt hvad der hørte til dem forblev i Rendsborg, om med god Villie eller ikke, er vanskeligt at sige, men vist er det, at det blev der i alt Fald og de ere derfor ikke medregnede til det, som indbefattes i Armeen. Senere har man oprettet flere Batterier end disse to, fordi Krigen fordrede det. — Nu, i dette Dieblik, hvor der forestaaer en heel ny Organisation af Hæren, at tage en afgjørende Bestemmelse, om disse Batterier for Fremtiden skal bestaae eller ikke, vilde dog vistnok være utidigt, og derfor har man uden at Nogensomhelst af dem, som derved ere ansatte, lider noget, overført disse to Batterier paa det extraordinaire Budget, og forbeholdt en senere Tid at træffe den endelige Afgjørelse. Efter hvad jeg saaledes har oplyst, har det vistnok meget maattet forundre mig, at det ærede Medlem ikke, istedetfor at udtale Misfornoieelse, fra Hæren har hjembragt Tak til den Rigsdag, som ligeveer for Landets saa store pecuniaire Byrder har draget en saa stor Omsorg for Personer, det har undret mig i høj Grad og jeg holder mig ogsaa overbevist om, at i Tidens Længde vil det erkendes, at det netop var Rigsdagens Fortjeneste, at den uden Hensyn til Landets store og maaskee i Tiden uoverkommelige Byrder, intet Dieblik tog i Betænkning at efterkomme Krigsministerens Forlangende, om ikke i det kommende Aar at skabe Forlegenhed for en Æneste, der havde deeltaget i Kampen. Det troer jeg vistnok engang af Alle og fremfor Alt, netop af Hæren, med Taknemmelighed vil erkendes. Denne Tak burde maaskee allerede være kommet fra en anden Kant (Ja! Ja!), fra den, som meest af Alle har havt Leilighed til at erfare, hvor-

megen Meilighed man baade i Udvalget og her i Thinget har gjort sig for at finde en god Mellemvei mellem trykkende finantsielle Forhold, og Ønsket om i Gjærningen at vise, at man erkjendte det Meget, som Armeen har gjort for Staten, men mine Herrer! der er og bør være her en Gjensidighed. — Armen har gjort Meget for Staten, men denne har ikke utaknemmelig glemt Armeen. — Erkjendelsen heraf bør være levende paa begge Sider (Hør!).

Formanden: Forinden Forhandlingerne gaae videre, skal jeg bemærke, at jeg troer, at man fjerner sig vel meget fra de udelukkende til Forhandling værende Ændringsforslag. Efter Besskaffenheden af de fra en året Rigsdagsmands Side fremkomne Øttringer, har jeg imidlertid, i Genhold til den af mig tidligere i lignende Tilfælde fulgte Regel, ikke troet at burde modsætte mig, at disse Øttringer bleve besvarede; men jeg maa nu, efterat dette er skeet, henstille til de ærede Talere kun at holde sig til de foreliggende Ændringsforslag.

Lunde: Jeg har indseet det Rigtige af hvad den ærede Formand ansøgte, og det, jeg her nu vilde fremkomme med, er netop af den Besskaffenhed, at jeg ikke kan uden særdeles Tilædelse udtale mig. Det er imidlertid ganske saa Ord, jeg ønskede at fremføre, og jeg vil derfor henstille til den ærede Formand, om jeg tør det. (Formanden bifaldt det.) Jeg vil, mine Herrer! gjøre opmærksom paa, at, naar den første ærede Taler, som har bragt denne Sag paa Bane, har talt om, at man søgte at indskrænke de saa indbringende Embeder i Armeen, saa skal jeg anføre et Factum i den Henseende.